

DUNAJ/VIENNA

Dunaj je mesto, kjer so tudi mnogi Slovenci pustili svoj pečat, zato smo se dijaki gimnazije Franca Miklošiča Ljutomer odpravili na Dunaj, da bi raziskali te sledi in se naučili ter videli kaj novega. Sama sem komaj čakala na ekskurzijo, saj še nisem obiskala Dunaja. Prijatelji so mi povedali, da se ga splača obiskati, ker je naravnost čudovit, pa še dokaj blizu se nahaja. Pričakovala sem, da se bom naučila kaj novega in si ogledala znamenitosti, po katerih Dunaj tako slovi.

Naše potovanje se je pričelo 20. aprila ob 6.00 zjutraj, ko smo se posedli na avtobuse in se zapeljali proti Dunaju. Hoteli smo si ogledati znamenitosti Dunaja in hkrati poskrbeti tudi za nekaj zabave. Spremljali so nas naša razredničarka profesorica Tanja Bigec, profesorica Norma Bale in profesor Jernej Jakelj, v Gornji Radgoni pa smo pobrali še vodičko.

Po približno štirih urah vožnje smo prispeli na Dunaj. Ko smo se vozili proti slovenski ambasadi, smo si lahko iz avtobusa ogledali nekatere dunajske stavbe, ki so bile čudovite. Bile so bogato okrašene in zelo mogočne. Mesto je polno muzejev in gledališč, zato sem sklepala, da so tu že od nekdaj dali veliko poudarka na kulturi. Tudi ljudje so na prvi pogled izgledali dokaj prijazno. Najprej smo se razdelili na dve skupini in si šli ogledat slovensko ambasado na Dunaju. Ko smo videli ambasade drugih držav, še posebej Francije, smo tudi mi pričakovali veliko poslopje oziroma vilo, vendar so nas opozorili, naj ne pričakujemo preveč. In res. Ko smo prišli, smo ugotovili, da je stvar daleč od pričakovanega. Slovenska ambasada se stiska v prostorih, ki so komaj kaj večji od dveh stanovanj v bloku. Kljub prostorski stiski so nas prijazno sprejeli in nam razložili, kako se lahko zaposliš na ambasadi oziroma kaj so njihove naloge.

Po ogledu ambasade, smo se odpravili proti prirodoslovnemu muzeju na Dunaju. Tam smo imeli dve uri prostega časa, da si ogledamo velikansko zbirko, ki obsega minerali in drage kamne ter nagačenih živali. Ogledali smo si lahko skoraj vse živali, ki živijo na našem planetu, od bolhe pa do slona. Najbolj me je očaral šopek iz dragih kamnov, ki ga je Marija Terezija podarila svojemu možu. Videti bi morali tudi kamen z Lune, vendar ga nismo mogli najti.

Ko smo zaključili z ogledom muzeja, smo se odpravili proti dunajski nacionalni knjižnici. Tam so nam pokazali tudi izdajo Katekizma Primoža Trubarja iz leta 1550.

Po ogledu knjižnice smo imeli nekaj prostega časa za kosilo in nakupovanje. Na koncu smo si ogledali še Slovenski znanstveni inštitut na Dunaju. S tem ogledom smo zaključili prvi dan.

Odpeljali smo se do hotela, da bi tam prespali.

Naslednji dan smo ogleda pričeli v Schönbrunu, letne rezidence Marije Terezije. Tam smo si ogledali razstavo soban iz tistega časa, ki so me očarale s svojim bliščem in bogastvom. Edino spalnica Jožefa II. je izgledala nekam žalobno. Po ogledu

notranjosti palače smo si ogledali še velikanske vrtove, ki obdajajo Schönbrun.

Po ogledu Schönbruna smo se zapeljali do poslopja dunajske univerze, kjer smo si lahko ogledali doprsne kipe pomembnih mož, ki so delali na univerzi. Seveda smo med njimi našli tudi kip Franca Miklošiča in se pred njim fotografirali.

Na koncu je prišel na vrsto Prater, ki smo ga vsi nestrpno pričakovali. Tri ure smo lahko uživali na vlakcih smrti, hišah strahov in še marsičem drugem. Neprijetno so nas presenetile le cene, ki so bile skoraj pretirano visoke.

Ko smo se na koncu dobili pred vhodom v Prater, smo se utrujeni posedli na avtobuse in se zapeljali proti domu.

Med potjo proti domu smo imeli še krajši kviz o Dunaju, da smo si pridobili ure za obvezne izbirne vsebine. V Ljutomer smo prispeli okrog pol devete ure polni novih vtisov in natovorjeni s spominki. Najbolj všeč mi je bil ogled prirodoslovnega muzeja, ker sem si lahko ogledala resnično velikost živali, ki jih poznam samo iz slik v enciklopedijah. Ptiče kivije sem si predstavljala veliko manjše, prav tako nekatere tjulne in žabe.

Najmanj všeč mi je bil ogled Slovenskega znanstvenega inštituta na Dunaju, ker je to bolj študentski dom, kot pa kakšen inštitut. Med vprašanji se je pojavilo tudi vprašanje kako lahko mi pridemo do tega, da bomo lahko bivali v tem inštitutu. Po nekakšnem izmotavanju smo izvedeli, da moraš imeti pač srečo. Jaz si to srečo razlagam tako, da pač potrebuješ dobre zveze. To pa ni pravično. Ta dva dni sem se naučila marsikaj novega. Prej nisem vedela, da je bil Schönbrun le letna rezidenca kraljeve družine in da so imeli v mestu še bolj razkošen dvorec, ki ga je sestavljalo kar 18 med seboj povezanih palač.

Dunaj je lepo mesto, ki je polno znamenitosti in si ga je vredno ogledati, saj se lahko ob tem marsikaj naučimo. Tudi Slovenci smo v tem mestu pustili pomemben pečat, na kar nas spominjajo številne dvojezične spominske table. Še danes na Dunaju deluje nekaj pomembnih Slovencev in študentov, ki še naprej vnašajo slovenski duh v prestolnico Avstrije.